

vis ikke været muligt at faa konstaterede, men de falde fuldstændig i Traad med de øvrige. Det blev saaledes oplyst, at en Dreng ved Navn Rasmus Peter Olsen fra Tjæreby havde truet med ogsaa at stikke Ild paa Anstalten. De have det Angiver-system der ude, at naar en Dreng fortæller, hvad en anden Dreng har sagt, kan han selv slippe for Prygl. Paa den Maade fik Forstanderen at vide, at denne Dreng en Dag vilde stikke Ild paa Anstalten. Det bevirkede, at han først fik Tamp og derefter kom i Arresten. Senere kom han ud igen; saa blev han sendt ud paa Marken for at passe Kreaturer. Der faldt han i Søvn, og da det blev opdaget, at han sov i Stedet for at passe Kreaturerne, medførte det, at han, da han kom hjem igen, fik 30 Slag Tamp og derefter 3 Uger i Arresten. I denne Tid klagede han over, at han var syg og ikke kunde spise, men der blev ikke taget Hensyn til hans Klager. Først da der var gaaet 3 Uger, fandt Forstanderen sig foranlediget til at sende Bud efter en Læge, og da man saa vilde tvinge ham til at spise, viste det sig, at han havde gemt sin Mad under Madrassen. Lægen sagde, at han øjeblikkelig maatte ud af Arresten, og saa døde han to Timer efter, at han var kommen ud. Det paastodes, at han døde af et Hjerteslag.

Alt det, jeg her har nævnt, er kommet offentligt frem, og Forstander Mortensen ved, at alle disse Angreb ere rettede imod ham, uden at han har gjort det allerringeste Forsøg paa at frigøre sig derfor. Han har anlagt Sag imod mig, men ikke for de Oplysninger, jeg her har fremført, men fordi jeg har skrevet, at Beboerne i Flakkebjerg mente, at naar Mortensen kom hjem om Aftenen fra Slagelse, var han ikke altid i en Forfatning, som kunde indgyde Drengene Respekt for ham. Disse vage Udtryk, mente Forstanderen, kunde udlægges som en Beskyldning for, at han var fordrukken, og disse Udtryk, mente han, det kunde være vanskeligt at føre Vidner paa. Men han vogtede sig for at anlægge Sag for alle disse Pryglehistorier, og det har ikke kunnet tillades at fremføre disse Oplysninger for Retten. Nu har Fuldmægtig Schrøder været ude for at indhente Oplysninger i Sagen. Jeg tvivler ikke om, at han er gaaet til Gerningen med Interesse, men jeg tror godt, at det har været ham umuligt at faa noget frem. Naar han er kommen til Beboerne og har navngivet sig som en Fuldmægtig fra Ministeriet, som skulde have Oplysninger og

saa er begyndt med at sige: Vil De sige mig, hvad Deres Navn og Stilling er, saa have Mundene været lukkede paa dem. De have paa en eller anden Maade staaet i Forbindelse med Anstalten, have været Leverandører, haft Arbejde ved Anstalten eller faaet Drengene derfra, og han har derfor ikke kunnet være i Stand til at faa Oplysninger der. Saa er han rejst ud for at forhøre Elever, der have været der paa Flakkebjerg, og har faaet Adresserne fra Forstander Mortensen. Jeg anser det for givet, at denne har givet ham Adresser paa saadanne Elever, som han har kunnet tænke sig, vilde give nogenlunde gode Oplysninger om Anstalten. Derfor forstaar jeg saa godt, at Oplysningerne ikke have kunnet blive af anden Art, end at der maaske ikke har kunnet foretages noget imod Mortensen paa Grundlag af dem.

Det er til Dels den socialdemokratiske Presse, der har fremdraget Sagen, men ogsaa Egnens Blade kritisere Anstalten meget skarpt. Jeg skal saaledes nævne, hvad „Sorø Amtstidende“ har skrevet. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et lille Stykke af, hvad det skriver om Forholdene ifølge de Oplysninger, som ere fremkomne:

„Vi ere fremdeles af den Mening, at Hr. og Fru Mortensen ikke have faaet de pædagogiske og menneskelige Egenskaber, som gøre dem skikkede til at lede en Anstalt, hvor de fineste Pædagoger ingenlunde vare for gode, og hvor Gennemsnitsmennesker ikke slaa saa godt til som ved en almindelig Skole. — — —

En pædagogisk Brøde af Rang er der utvivlsomt begaaet paa „Flakkebjerg“ i de senere Aar derved, at Anstalten har optaget en Mængde halvvoxsne 16—17 Aars meget havarerede og i Laster forsøgte Knægte mellem de smaa ... Nu er det jo gaaet saadan under Mortensens Ledelse, at Tilgangen af Smaadrenge har været ringe. Sogneraadene have — hvad de ikke skulle have Utak for — foretrukket at sende disse til Anstalter som „Holsteinsminde“ og „Himmelbjerget“, og saa har man vel paa „Flakkebjerg“ for at bøde paa Nedgangen for Økonomiens Skyld — den er jo endda skrøbelig nok — taget, hvad man kunde faa.“

Artiklen i „Sorø Amtstidende“ slutter saaledes:

„Men hvorom al Ting er, saa tvivle vi meget stærkt paa, at Flakkebjerg Opdragelsesanstalt med den Luft, der nu om Dage blæser i de kommunale Raad, vil faa ret mange Elever i Fremtiden, hvis